

"**GENEVEN KRANT**"
 fl. 2,75
 verschijnt eens in de twee maanden
6^e jaargang 36 okt '79

redak- tie- neel

Een krant vol ingezonden stukken dit keer: brieven, mededelingen, tips. Geen artikelen van onze hand. Wij waren op vakantie.

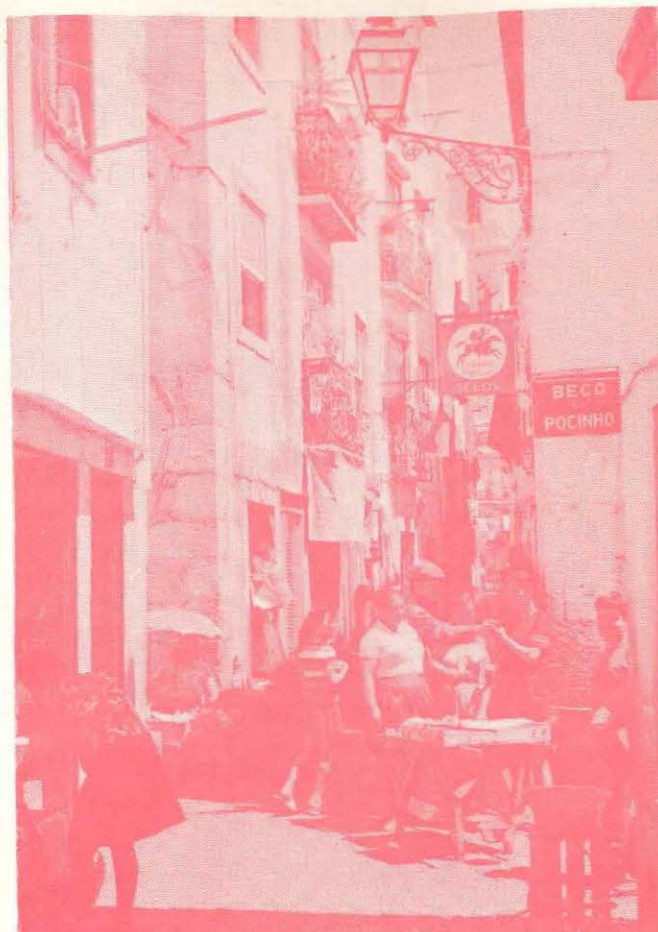
Maar hoe ziet nu de vakantie eruit van mensen uit 'n psychiatrisch dorp. Een paar prachtige reisprogramma's kregen we wel toegestuurd, dat zag er wel goed uit. Maar helaas, de meeste vakantiegroeten worden toch nog steeds verzonden vanuit de "vertrouwde" omgeving van de inrichting.

tekeningen.
Arthur Yzerdraat.
Ad.
Nettie.

mede- werkers:

Loes van de Bedum
Franca Berkvens
Liesbeth Crefeld
Ton Hendrix
Willem Maarschalkerweerd
Anja Nieuwkoop
Mieke Rotmensen
Frits van Rijkevorsel
Ada Struijs
Kid Zuiderwijk

TELEFOON
ALLEEN
MAANDAG
AVOND
TUSSEN
8 EN 10
020 -
792620.

prijzen:
losse nummers f 2,75
abonnement
f 17,50 als je slecht bij kas zit
f 30,- als je dat ook kan betalen
MEER als je erg rijk bent.

bijdragen van:

Anita
J.J. Simpelaar
Nico Sijn
Wim Tibben
Patiënt
Christa Sontrop
Suzanne
J.S.M. Collet
Henny Jansen
Jan v.d. Steen
M. Stortelder
Dhr. Pesschar
F. v. Ree
J. Kleinhout

van praagje ik vraag je

Ik ben elf jaar in een gereformeerd psychiatisch ziekenhuis patient geweest. In het begin- dat is nu ongeveer 15 jaar geleden- moesten we gedwongen 's zondags naar de kerk. Dat is nu achter de rug. In het frans vertaald is rug Dos. Daar hebben ze het woord dossier van gemaakt Dossier betekent dus letterlijk: dat achter de rug ligt. Dus in dit geval de gedwongen kerkgang. Daarvoor in de plaats is er nu de gedwongen medicatie. Ik ben dus elf jaren in dat gereformeerde ziekenhuis geweest. Ik ben onder behandeling geweest van 3 psychiaters. Ik heb onder toezicht gestaan van minstens 6 verschillende hoofdzusters. Ik kreeg een gaatje in mijn maagwand, zodat het eten in mijn buik kwam. Daaraan ga je dood, als dat gaatje niet gauw dichtge-naaid wordt. Het kwam doordat ik gedwongen werd om te werken als ik maagkramp had. (ik vroeg om op mijn bed te liggen als ik kramp had maar ik moest op therapie blijven werken omdat de leiding dacht dat ik me aanstelde).

En toch is er niemand uit deze gereformeerde verantwoordelijke "kringen" geweest die tegen mij gezegd heeft: ik heb een fout gemaakt met jou - ik heb spijt en ik zal het nooit meer doen. Dan had ik mij veiliger gevoeld. (Maar voor zo'n leiding respect en vertrouwen hebben! Het wordt tijd dat er verandering komt) Ik durf hun dit niet in hun gezicht te zeggen uit angst voor gedwongen medicatie en spui mijn kritiek daarom schriftelijk en anoniem. Wie de schoen past trekt hem aan! Misschien heb ik ze nog eens nodig.

P.S. Ik heb gehoord dat een groot percentage psychiaters zichzelf doodt. Foudraine is ook al overspannen. Als ik daaraan meedoe heb ik erge spijt. Ik ben vredelievend: wel ruzie, maar niet dood-maken.

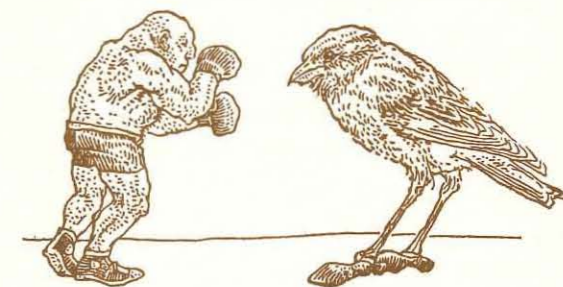
Ik zou wel willen corresponderen met onze prof. van Praag. Door mijn therapie ben ik niet in de gelegenheid om college bij hem te lopen. Wat ik over hem weet komt uit de gekkenkrant. Hij dwingt mensen om medicijnen te slikken, ten koste van hun vrije wil. (Als je verdoofd bent, wil je niets meer) De vrije wil bij voorbeeld, om te kiezen tussen goed en kwaad. Goed en kwaad is voor elk mens anders.

Ook dieren kiezen, als ze niet verdoofd zijn, tot op zekere hoogte. Lees maar de boeken van prof. Lorenz. Als je verhalen uit de libelle begrijpt, begrijp je zijn boeken ook.

Probeer maar met je eigen hond, of hij meer lijkt op een klein kind of op een opwindbaar speelgoedhondje (een robot). Geef hem dan voor een keertje medicijnen. Vergelijk hem dan nog eens of hij meer speelgoedhondje is geworden. Underdog zeggen ze ook wel. En voed je hond dan op dat hij zoveel mogelijk uit vriend-schap en vrije wil kan leven bij zijn baas. Heb geduld en geef hem steeds opnieuw een kans. Lees het sprookje van de nachtegaal van de keizer.

Dwing je die nachtegaal ook, prof. van Praag, om largacetyl te eten? Omdat professortje te eigenwijs is, om watjes in z'n eigen oren te stoppen als hij overgevoelig is voor de zang van een nachtegaal?

Van Praagje, als je een hekel hebt aan watjes in je oren en de zang van de zangvogels irriteert je, konsentreer je dan eens op hun kleur. Probeer eens of je ook kunt vliegen en of je soms vriendschap kunt sluiten met een nachtegaal.

Verveling is ook niet alles. Ga met vakantie Praagje en zoek verstrooiing. Hang een bord in je caravan met: zo-als de wind waait, waait m'n jasje. Ga liften. Ga eens bedelen. Eet een regenworm op, voor hij jou opeet, als je honger hebt. Professor van Praag, als ik U beledigt heb, verdedigt U zich dan in deze krant. Ik zal best fouten maken want ik ken U niet en weet zelfs niet waar U woont. Ik heb U boeken niet gelezen omdat ik bang ben dat ze toch te moeilijk zijn. Ik ken U alleen uit deze krant.

Ik ben ook niet tegen medicijnen maar ik ben tegen dwang.

onrecht op 't Graffel

Beste redactie,

Hiermede doe ik u kond van een onmenselijke behandeling, die mij door twee broeders op een gesloten afdeling is aangedaan.

Ik verkoop geen onzin want ik gebruik geen medicijnen en denk naar mijn eigen opinie rationeel (normatief). Waar gebeurt Dinsdag 10-7-79 9.30.

Ten eerste wil ik schrijven dat ik vanaf december-78 op Graffel verblijf en wel op een der beste afdelingen "Cunigont van Meus".

De afgelopen 2½ maand heb ik de machinale houtbewerkings therapie consequent gevolgd en o.a. een heel degelijk en goed afgemeten zaagbankje gemaakt.

De afgelopen nacht van zaterdag op zondag 7/7-8/7, hebben wij met 5 patienten de hele nacht een wandtekening op een oude witgekalkte wand van een klein studeerkamerke op C.V.M. gemaakt. Medewerkers een H.T.S.-er afgestudeerd als studebouwkundige, een kunstenaar met enige jaren academie voor beeldende kunsten, een gewezen militair (beroeps) commando tevens specialist in vechtsport, een man met problemen rond een echtscheiding, tevens in het bezit van de bruine band (judo) en ik zeg de gek, in het bezit van het overgangsbewijs van de 1e naar de 2e klas MEAO tevens 4 Mavo diploma, type diploma, teken diploma van een cursus vrij tekenen.

De consequenties van deze wand tekening die gemaakt werd door frustratie gevoels tegen Graffel, verpleging en veel te veel medicijnen (komt u de tekening maar eens bekijken) waren voor mij dat ik bij het sub-hoofd van CVM (Tos v.d. Ven) geroepen werd, en met deze afspraak dat ik op de gesloten afdeling van het gebouw Hadewich van Sinderen geplaatst werd.

Dit onder de voorwaarde dat ik er elk moment vrij in en uit mocht lopen.

Als de hele geschiedenis op de afd. CVM wat tot rust gekomen zou zijn zou ik daar weer teruggeplaatst worden.

Nu volgt letterlijk weergegeven het drama dat me op de gesloten overkwam.

Dinsdag 10-7-79 + 19.30.

Broeder Henk Leuwerink wou mij er dinsdag 10 juli 's avonds niet uitlaten, omdat ik 's avonds in Zutphen had gegeten zonder dit kenbaar gemaakt te hebben.

Of dit een goed argument van Henk was laat ik in het midden. Tevens wou hij mij mijn eigen radio niet laten pakken, door de isoleer waarin deze stond niet

te willen openen. Toen ik dit niet pikte en wilde opbellen naar de afdeling CVM (de verpleging daar kende de afspraak en tevens de mensenrechten volgens de acte van geneve, vaak geschonden tijdens de oorlog '40-'45) ontzegde hij mij dit recht ook.

Gé Bergerink de andere broeder waaraan ik de behandeling door Henk aangedaan voorlegde weigerde het ook en ontzegde mij tevens ook het recht op te bellen naar CVM.

Tevens onttrok ik mij aan de door de broeders verzonden regels door 2 tabletjes tegretol niet te slikken.

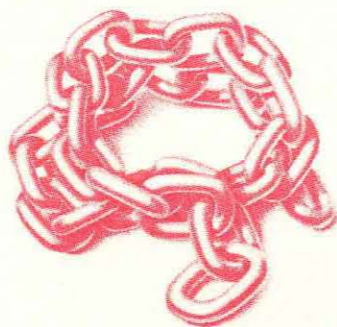
Mijn reden was deze: de arts Van Lint had me wel geadviseerd deze te slikken maar had de keus verder aan mij overgelaten dit daadwerkelijk te doen.

Broeder Gé weigerde verder mij mijn gitaar uit de kast te pakken (te openen) met als smoesje dat hij dan later de kast weer los moest maken om de gitaar er weer in te zetten.

Hiermede kwam hij zijn plichten als verpleger niet na.

Tevens aanwezig vakantiehulp Henk Jansen (tevens getuige).

In de hoop dat U het mij aangedane onrecht zult afdrukken ter verbetering van de psychiatrische verpleging.

g r o e t

Het vergaan van de maan doet me bestaan
Inmiddels bevindt het mensenkind wat
me bezig houdt, zich in het goud.
Mochten volhardende tijden, het zwaar-
derwegen vermijden.

Overigens koelt het gemoed in deze groet.

Graffelstenisch

Ik ben B-verpleger en via een uitzendbureau kwam ik te werken in psychiatrisch centrum Groot graffel te Warnsveld en wel op paviljoen Boslust-zuid. Ik had van te voren het idee dat het een klasiek paviljoen zou zijn waar ik zou komen te werken. Dit vermoeden werd bevestigd door hetgeen ik zag en hoorde tijdens de rondleiding en de kennismaking aldaar.

De verpleging werkt er in uniform en de gezagsgetrouwen dragen zelfs het insigne. Tijdens de rondleiding stuitte ik op een wasbak op een slaapzaal met aan weerszijden een haakje voor handdoeken met daarboven een bordje - dokter respectievelijk verpleging - . De zuster die me rondleidde stelde me enigszins gerust door op te merken dat dat niet meer zo gebruikt werd.

Boslust-zuid is een paviljoen waar tachtig dames verpleegd worden, verdeeld over drie zalen. De zaal waar ik werkte, is één van de twee gesloten zalen. Dit is een ruimte van ongeveer vijftien bij twintig meter waar zo'n vijftientwintig dames door elkaar heenlopen, in leeftijd variërend van pakweg dertig tot tachtig jaar. De zaal wordt behalve voor de perspektieflozen gebruikt als strafzaal voor de mensen die het op de open kant niet rooien, d.w.z. niet het gedrag vertonen wat de verpleging en de enige behandelaar van de afdeling, een neuroloog, wensen te zien. Een voorbeeld. Een vrouw die aangeeft het niet meer te zien zitten en genoeg heeft van het leven wordt akuit afgevoerd en op de gesloten kant gezet. Hier blijft ze net zo lang zitten tot ze wat positiever tegen het leven aankijkt.

De behandeling op Boslust-zuid bestaat uit de stenische aanpak door de verpleging (dit is streng optreden- ik vind dat het neerkant op het afbluffen van de patient), de arbeids- en bezigheidstherapie en de medikamenteuze therapie. Wie de pillen niet wil slikken wordt daartoe gedwongen. Een voorbeeld. Een vrouw weigert de pillen te slikken en ze krijgt zonder dat ik een spoor van verzet bemerk dwars door haar broek heen nozinan in het been geïnjecteerd.

Ik hoorde dat de leerlingen al enige tijd proberen gedaan te krijgen dat de patienten wat langer in bed mogen blijven liggen in het week-end. Ik vind het ronduit treurig dat dit nog een strijdpunt moet vormen.

Ik heb opgemerkt dat het leefklimaat op Boslust-zuid voor wat betreft de uiterlijke omstandigheden en de stenische benadering van de kant van de verpleging weinig menselijk te noemen is, terwijl

van werkelijke behandeling geen sprake is. Ik ben na anderhalve week ontslagen, omdat ik met een vrouw in gesprek was en probeerde wat verder te komen met haar spanningen en verdriet. De neuroloog en de hoofdzuster zagen ons tijdens de doktersronde en sommeerden mij de patiente niet zoveel aandacht te geven, want hiermee zou ik op de verkeerde weg zitten. De vrouw met wie ik praatte wordt hysterisch genoemd. Ik moest haar dus negeren. Dit weigerde ik waarna ik een kwartier later mijn sleutelbos kon inleveren op personeelszaken en het dienstverband werd beëindigd.

De dwang die wordt uitgeoefend op de mensen op Boslust-zuid wordt goedgepraat door middel van etikettering (ze is immers hysterisch), de stenische aanpak (dwang als methode), de voorgeschiedenis en beloftes voor de toekomst voor wat betreft nieuwbouw en reorganisatie. De uitstapjes naar de dierentuin en de barbecues die er georganiseerd worden zijn leuk en aardig, maar ze maskeren de vuile was.

Rest mij nog de leerlingen van Boslust-zuid sterkte toe te wensen in hun strijd voor een beter behandelklimaat. De patienten durf ik nauwelijks sterkte toe te wensen.

kleur

KNMI. De Bilt 's morgens 6.45 uur.

Het meisje komt nu binnen
en zit zich te bezinnen
met welke klankkleur van haar stem
ze nu het blad zal lezen

Het zal wel moeten wezen
van heel dit simpel lezen
waarop zovelen wachten
en stil in hun gedachten

Als schipper of internationaal chauffeur
als badgast met 'n rode kleur
de nieuwe dag verwachten
misschien 'n duizend kilometer

over wegen moeten razen
terwijl anderen zich verbazen
dat tussen zand en schelpen
soms spelen leeuwewelpen.

MANIFESTATIE PSYCHIATRIE

over geestelijke en maatschappelijke gezondheid

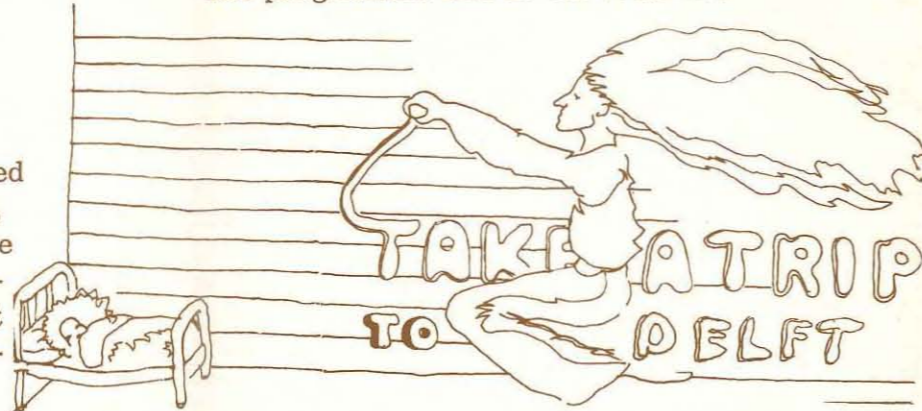
Vanuit RELEASE-DELFT, een hulpverleningsorganisatie bestaande uit vrijwilligers, is het idee ontstaan om in Delft een Manifestatie te houden over psychiatrie, d.w.z. over geestelijke en maatschappelijke gezondheid. We willen hierbij de nadruk leggen op het geestelijke klimaat buiten de psychiatrische ziekenhuizen.

Door het hulpverleningswerk van Release en vanwege de contacten met andere instellingen op het gebied van de geestelijke gezondheidszorg, groeide het onbehagen over bepaalde ontwikkelingen in de geestelijke gezondheidszorg. We konstateren met name een gebrek aan goede opvangmogelijkheden in Delft, een gebrek aan samenwerking en overleg tussen de verschillende instellingen, en een onbekendheid met de werkzaamheden van de diverse instellingen in de geestelijke gezondheidszorg; ook ervaren wij vooroordelen t.o.v. de mensen die opgenomen zijn geweest en onbegrip t.o.v. mensen met zogenaamd abnormaal gedrag.

Ondanks de positieve ontwikkelingen die zich ongetwijfeld hebben voorgedaan in de psychiatrie, kan men vaststellen dat "de psychiatrie" zich steeds meer heeft ingegraven: d.w.z. teruggetrokken achter dichte groene heggen, hoge muren en in uithoeken van algemene ziekenhuizen, of verscholen achter een status van deskundigheid. Het publiek waardeert dit, want psychiatrie is eng en men gooit vaak geestelijk-ziek-zijn en zwakzinnigheid, hersenafwijkingen e.d. op één grote hoop. Een houding die leidt tot diskriminatie, onbegrip en herhaaldelijke opname van mensen met geestelijke moeilijkheden.

Vandaar dat onze algemene doelstelling van deze manifestatie is: We willen de psychiatrie - d.w.z. de instellingen, de hulpvragers en de hulpverleners in de geestelijke gezondheids-

zorg - dichterbij de mensen brengen. Dit gaan we proberen te bereiken door middel van een reeks van activiteiten: een tweetal thema- en discussie-avonden, een filmweek, een fototentoonstelling, cabaret, muziek, theater e.d. en een informatie-markt van instellingen op het gebied van de geestelijke gezondheidszorg. Dit alles gedurende de periode van 26 sept. t/m 6 okt. Het programma ziet er als volgt uit:

Jammer genoeg verscheen deze krant te laat voor het hele programma. U kunt het staartje nog meepikken. Kom zaterdag 6 oktober naar Delft.

Zaterdag 6 okt. overdag van 11.00 tot 16.30 uur (toegang vrij)

Op deze informatie-markt kunt u kennis maken met instellingen op het gebied van de geestelijke gezondheidszorg. In ieder geval hebben de volgende organisaties een stand op die dag: De Gekkenkrant, St. Pandora, de SOS-Psychiatrische Hulpdienst, Jeugd en Gezin, VOS-cursussen, Stichting Maatschappelijke Dienstverlening SMD, Release-Delft. Geprobeerd wordt nog meer instellingen bij deze info-markt te betrekken. Verder op deze dag: een aantal korte films, o.a. over weglopen van huis, daklozen, gebruik van pillen, invloed van de reclame op de mens, enz. enz. de zgn. KLAP-band, met muziek en teksten over psychiaters, psychiatrische ziekenhuizen, enz. Plaats: SSRD, Voldersgracht 1 (kelder en zaal).

Zaterdagavond 6 okt. om 20.30 uur (toegang 250 cents)

Op deze slotavond zijn er twee activiteiten: 20.30 u.: Spelkollektief, met het theaterstuk "Hoogspanning", dat bestaat uit over het algemeen korte scènes, onderbroken door levende muziek. Het gaat over 4 vrouwen in een psychiatrische inrichting, met name over hun karakters en hoe ze hun situatie beleven. Het verplegend personeel raakt steeds meer verstrikt in een onderlinge machtsstrijd, zodat men het thema van deze produktie zou kunnen noemen: "Wie is er nou eigenlijk gek?"

22.30 u.: een swingende afsluiting van deze Manifestatie Psychiatrie tot in de kleine uurtjes.

Plaats: SSRD, Voldersgracht 1 (zaal en kelder)

gezocht:

Ex-patiënt, enige jaren al terug in de maatschappij zoekt kennis aan 'n leuke vrouw. Ex-patiënte geen bezwaar, ieder ander ook welkom. Leeftijd tot 30 jaar. (Naam en adres bij redactie bekend).

jongen zoekt meisje:

Ondanks bezigheden met vrijwilligersbaantjes, tuin, verbouwing huisje, begin ik weer onknop statisch te leven. Het bevalt me wel: daarachter echter zit het gevoel eindelijk eens te gaan delen met een ander. Mijn plekje ligt vrijstaand voor het bos. Veel grond en bomen. Een gaaf ex-boerehuisje, waarin binnen nog veel ingevuld moet worden. Het is hier waar ik - jongen 38 jaar - leef en werk. Met veel ruimte, tijd en WAO-uitkering kom ik behoorlijk aan mijn trekken. Evengoed blijven in mijn eentje schandelijk veel mogelijkheden onbenut.

Waar ik heen wil is, dat zonder frustrerend zoeken, vandaag of morgen (eens) een --? --? liefst creatief en onafhankelijk meisje langs komt lopen. Die de zaken, zonder veel woorden, op eigen manier beziet. Van mezelf (heel snel) kan ik zeggen dat ik nogal beweeglijk geleefd heb. Veel baantjes, veel gelift over de aardbol, gestudeerd (HBO), shit en LSD gebruik.

Nu af en toe blowtje, verder niks. Sedert jaren een WAO-uitkering. Het maatschappelijk reilen en zeilen heb ik uitstekend door. Helemaal of gelukkig (dat weet ik niet zo) ligt mijn normen- en waardenpatroon wat anders dan van de gemiddelde anderen. Voel me niet zo geroepen om in dat dagelijkse de rol te spelen die verwacht wordt en verkoos mijn eigen leven. Een half jaar verblijven in een uitstekende psychotherapeutische gemeenschap (Veluweland) heeft hierin een belangrijke rol gespeeld.

Enfin, de werkelijkheid blijft anders dan de woorden. Voor een meisje, dat hevig, matig of zomaar geïnteresseerd is, de deur staat - en blijft naar eigen verkiezing open.

Adres, naam en telefoonnummer is bekend bij de Gekkenkrant. Hieraan adresseren onder 'Code Jan'. (Mijn reactie op reactie's gegarandeerd).

bloemerecht

Rechten en verantwoordelijkheden van patiënten en hulpverleners.

Dit is de titel van een boekwerkje dat is uitgegeven door het bestuur en de directie van het psychiatrisch ziekenhuis 'Bloemendaal' en het verpleegtehuis 'Dorestad' en van de werkgroep rechten en verantwoordelijkheden aldaar.

Het boekje werd ons opgestuurd door een patiënt, die erover schrijft dat "dit boekje eigenlijk een leidraad zou moeten zijn voor alle psychiatrische inrichtingen in Nederland".

De in het boekje vermelde rechten en verantwoordelijkheden zijn bedoeld, zoals in het voorwoord staat: "om de periode te overbruggen die nodig zal blijken te zijn om de rechtspositie van opgenomen psychiatrische patiënten bij Wet te wijzigen". Dat wil zeggen, omdat de positie (de rechten en plichten) niet voldoende bij de wet is geregeld, wil men in Bloemendaal en Dorestad daar alvast iets aan doen.

Een goed streven vonden wij.

Maar, staat er verder, "de werkgroep is bewust voorbijgegaan aan de juridische rechtspositie van de opgenomen psychiatrische patiënten. De spelregels, zoals in dit boekje opgenomen, zijn dan ook uitsluitend van 'morele' betekenis. Zij wijken voor alle bestaande wettelijke regelingen".

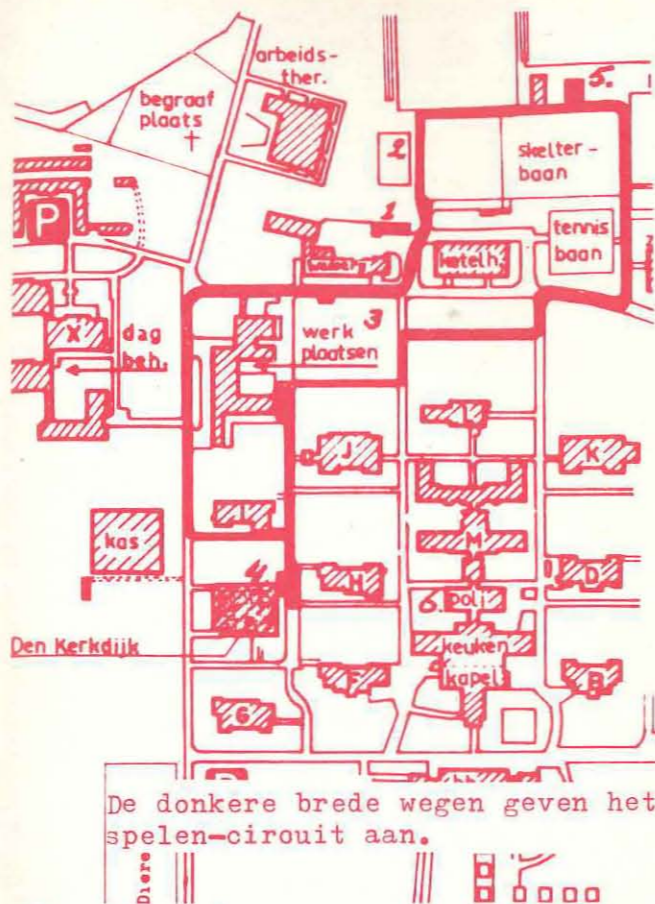
Dit houdt in dat iemand die een r.m. heeft of een i.b.s. (rechterlijke machtiging of in bewaringstelling), gewoon onderworpen blijft aan de wet zoals die nu is.

Het recht op bewegingsvrijheid bijvoorbeeld - een van de rechten die in het boekje staan - heeft dan ook weinig betekenis.

Van alle daar vermelde rechten is het trouwens de vraag hoeveel waarde ze hebben.

Recht hebben op iets is mooi, maar wie garandeert dat je het dan ook krijgt? In het boekje staat dat patiënten recht hebben op privacy, een stukje eigen leven.

Maar als je met 30 mensen op een slaapzaal moet slapen, hoe kom je dan aan privacy? Kortom met het formuleren van rechten ben je er niet.

De donkere brede wegen geven het spelen-circuit aan.

falsisme

Holle frasen.

Hypocriet gewroet.

't Doet de storm in me razen.

Kokend is mijn bloed!

Wat hebben ze 't toch fijntjes bekeken.

En wat een sardonische streken

barsten uit hun bevroren bovenleiding!

Waarom gaf ik zoveel subtiele gedachten

argeloos aan die "helpers" prijs?!

Zelfs die durven ze slachten.

O! ze zijn zo grauw, zo "grijs"!

Mijn diepste ik "onecht" bevonden.

Bedankt Inquisiteurs, voor alle ijzige

wonden

door jullie bevroren bovenleiding!

Jullie zijn geen baas

in eigen brein

maar willen 't, al te dwaas

wel over mijn brein zijn.

Zo werd ik als vrouw "deskundig" beroofd

door jullie gemaskerd waterhoofd

met bevroren bovenleiding!

Ik kan niet langer tegen de ellende

die hier gebrouwen wordt

in deze moordkuil, deze wildernis!

Hyena's zijn het die op mensen lijken.

(Molière)

waarheid,

Waarheid wat ben jij bitterkoud
Waarheid wat maak je ons soms oud.
Om het aan je vrienden mee te geven,
dat valt niet mee, ze vallen af.

Dan heb je een vijand, maar bij je graf,
zal diegenen zeggen: 't was goed,
'n hart dat de waarheid zeggen moet.

Vaarwel makkelijk leven, vaarwel mijn
vriend
ik heb je vriendschap niet gediend.
Doordat ik niet sjacher met het Hoogste
Goed
dat mij de, waarheid zeggen doet.

2 "gekken"

Geachte redactie,

Toen ik 3 weken in "Oud-Rosenburg" was te Loosduinen kwam ik 2 "gekken" tegen dacht ik. 'n Man die uitsloverig en opzichtig een Mexicaanse Hoed droeg en een vrouw met een pimpelpaars geverfd rattenkapsel! Ik vroeg aan iemand wie dat waren, 't antwoord luidde: "Dr. Tettelaar en zijn vrouw, ook een psychiater!" Ze waren net teruggekeerd van een vakantie in Mexico.

Hoe is het mogelijk dat ik patiënten en hun "verbeteraars" niet uit elkaar kan houden?
Ik vond het ook gek dat ik in het park niet mocht praten met mannelijke patiënten, zaten we niet in het zelfde schuitje? Mochten we onze belevenissen niet uitwisselen? Gelukkig ben ik nog geen maand in "Oud-Rosenburg" geweest, ik ben

vrijwillig gegaan, maar werd wel opgesloten. Ik keek vreemd op, want de dokter had mij de indruk gegeven dat het een rusthuis was. Ik klaagde over het rammen van de sleutels, mijn bed was vlak naast de deur en 's nachts trippelden de zusters in en uit de slaapzaal, begeleid door luid sleutelgerammel. Slaaptabletten had ik niet nodig, wel een rustige slaapzaal, de afdeling "observatie" was even sterk onder controle als de rest, hetgeen ik zeer beledigend vond. Als er geen 2 zusters waren mochten we bij het mooiste weer niet in de tuin, die bij de serre hoorde, terwijl die tuin een 3 meter hoge afrastering had!!! Er was personeelstekort, dus was er maar 1 zuster en dan zaten we in de hete serre te bakken!!!

Bezwaren die ik tegen de regels had:

- 1 Men las al de brieven die schreven, waar blijft dan je privacy?
- 2 Je mocht naar de w.c. als de verpleegster het goed vond, want de w.c. was op de gang. Ze keek eerst op haar horloge, zou ze zelf ook een op de klok lopende "waterhuishouding" hebben?
- 3 We zaten tijdens bezoektijd in de gloeiendhete glazen serre. Mijn broer zei: "als ik hier moest zitten sprong ik door die glasruit daar!" Ik antwoordde: "Je ging dan mooi onder het spanlaken, want dat vinden ze abnormaal!" (Wie maakt eigenlijk uit wat normaal is en wat abnormaal???)
- 4 Men nam ons paspoort, geld, etc. af bij binnenkomst, waarom? Als iemand vluchtte, werd ze zwaar gestraft, hoewel we het geen straf mochten noemen, het was voor haar eigen welzijn! Hoe kon het voor haar eigen welzijn zijn, een paar dagen of een week te bivakkeren bij de z.g. anrustige afdeling boven? Of, als jong meisje, 25, bij demente bejaarden?
- 6 Toen ik thuis was kwam ze regelmatig de weekends bij mij, ze woonde niet zo ver weg. Haar stiefvader hield niet van haar. Ik heb haar zoveel mogelijk moed ingeprent en haar geholpen, helaas heeft het niet mogen baten. Toen ik enige tijd niets van haar hoorde belde ik haar ouders op, en haar vader zei meewarig: "We hebben haar vorige week begraven!..."
- 7 Elke psychiatrische inrichting zou een aalmoezenier moeten hebben, niet een priester uit een nabije parochie, want die heeft niet genoeg tijd.
- 8 Het zou verboden moeten zijn om een vluchtpoging te straffen, het is géén misdad, zelfs gevangenen krijgen geen straf voor evt. vluchtpogingen, omdat het doodnormaal is!

halcion bij voorbeeld

Tweemaal een uitzending - via t.v. media - doet menig personage opschrikken uit hun stoel als het gaat over 't slaaptablet: Halcion.

Maar ik vraag me af of het grote publiek er wel eens wakker van ligt wanneer iemand uit hun omgeving, familie enz., de zoveelste konijnenproef moet doorstaan met soortgelijke slaapmedicaties b.v. soneryl.

Als je daar niet voor oppast dan ga je wel de pijp uit. Niet alleen Halcion geeft bijverschijnselen, de rest is zeker zo erg!!

Maar het omroepbestel heeft daar zeker geen oog voor of.....

Anderhalf jaar slik ik nu 's avonds 4 soneryl-tabletten en ook ik ga dus door 'n hel.

Eigenlijk zou een of ander omroepbestel eens contact op moeten nemen met de redactie van de "Gekken"krant. Lijkt mij geen gek idee, dan zouden er vele dikke tongen geklemd tussen een gebit met een droge mond (bijverschijnsel 1) plotseling loskomen.

En wat dan voor drama's en verdrietigheden naar buiten zouden komen zou inderdaad 't grote publiek doen opschrikken. Dit gebeurt in Nederland!

Halcion, Soneryl, dalmadom, mandrax, vesperax enz., weg ermee! 't Is verderf voor de mensheid.

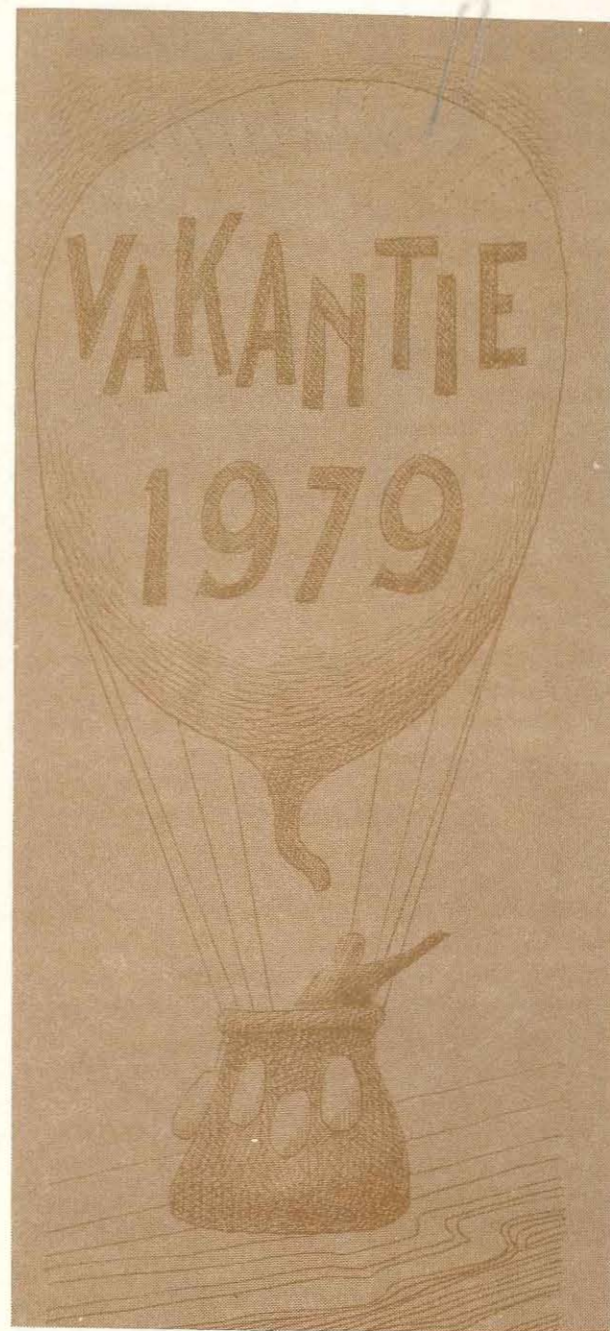

smerig, de isoleer

Een Barbara aan het woord. Met grote belangstelling lees ik steeds de Gekkenkrant. Dit keer was er een ding die me erg aansprak. Het stukje "Isolereer" in no. 35. Ik heb mezelf er duidelijk in herkend. Maar daar mijn naam Suzanne is en geen Barbara moet het of een ander zijn geweest met dezelfde ervaring of een gefingeerde naam.

Verschillende malen ben ik door een hel van eenzaamheid gegaan. vooral door het isoleren-. Het ergste is als de deur helemaal op slot zit en ze zelfs niet reageren op je roep om de po. Je eten krijg je wel maar ze zullen je niet verschonen, want alleen 's avonds mag je in bad. Ik tenminste. Als ik in de drek lag kon ik niet eten. Ik had niemand waarmee ik kon praten. Of het was een doodenkele keer dat iemand van de verpleging even bij je kwam babbelen. Is het dan raar dat je in de war raakt? Als men eten bracht vroeg ik om de dominee. Dit verzoek werd niet ingewilligd. Ik ben blijven bidden en hopen en werd gedwongen door de stank te vasten. Resultaat, ik werd broodmager en ziek.

Ik geloof vast dat dit Gods wil beslist niet is dat patiënten zo behandeld worden. Als er 2000 jaar geleden iemand ziek was dan was Jezus daar en hij maakte de mensen beter. In diezelfde Jezus geloof ik nog. En hij heeft mij ook beter gemaakt. Ik heb nu een kamer en een leuke baan en een gelukkig leven. Ik hoop dat u dit wilt plaatsen. Naam en adres bij redactie bekend.

Wij zijn het er eveneens mee eens dat het vervelend is dat veel psychiatrische patiënten noodgedwongen hun vakantie's door moeten brengen in een psychiatrisch ziekenhuis.

Echter kennen wij deze problemen ook in St. Servatius. Toch wat vakantie mogelijkheden betreft, heeft met name als eerste de afdeling "Ontspanning" een pluim op de hoed verdiend.

Als bewondersraad gunnen wij hun alle lof die hun hoort toe te komen, het is iets unieks wat zij op dit gebied presenteren.

Verder wordt er door het instituut alle mogelijkheden aangeboden om voor de patiënten een zo'n goed mogelijk vakantie programma in elkaar te zetten.

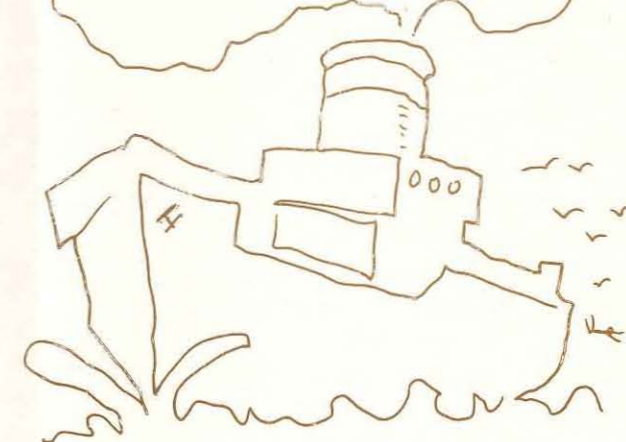
DONDERDAG 5 JULI

BOOTREIS:

- Met het motorschip "Eveline", vanuit Arnhem varen we de IJssel op.
- Om 09.00 uur vertrek per bus achter het hoofdgebouw.
- Om 10.30 uur vertrek van de boot uit Arnhem.
- Om 12.30 uur Gelderse koffietafel.
- Om 15.00 uur terug in Arnhem.
- Om 17.30 uur diner in omgeving Venray.
- Om ± 19.00 uur terug in Venray.

Onkosten per persoon f 55,00
(Zie inschrijffijsten.)

Leidings afdeling ontspanning.

Naar aanleiding van Uw rondschrjven betreffende het noodgedwongen doorbrengen van een vakantie in een Psychiatrisch Ziekenhuis, delen wij U mede dat bij ons zeer sterk gestimuleerd wordt dat patiënten individueel of met kleinere groepen met vakantie gaan.

Om hierin te adviseren is hier het reisburo Coudewater opgericht dat voor individuele patiënten of groepen vacaties organiseert. Tenminste 350 patiënten gaan hier een of meerdere keren per jaar met vakantie.

Vertrouwend U met deze inlichtingen van dienst te zijn, verblijven wij namens de Patiëntenraad van Coudewater met vriendelijke groeten,

'N KRANKZINNIGE onze 'vacantie' op de Bahama's

Dit is een (verzonnen?) reisverslag van 2 van onze medewerkers, die elkaar vooral kennen omdat ze in dezelfde inrichting zitten, en die wel eens wat anders wilden, en met elkaar op reis zijn gegaan.

Alsof het zo moest kwamen ze weer in een psychiatrische inrichting terecht, ze hebben er even wat rondgekeken en zijn toen snel vertrokken. Het bijzondere van deze inrichting was dat de patiënten er ex-psychiaters zijn, en dat je er alleen maar klasse-afdeling hebt. Het schijnt te spelen op de Canarische eilanden of op de Bahama's, verweg. We konden het handgeschreven verslag niet zo goed lezen, hopelijk hebben we alles goed begrepen. We hebben alles in ieder geval zoveel mogelijk letterlijk weergegeven. Hieronder volgt het.

We zijn allebei patiënten, maar we wilden wel eens wat anders, en we zijn toen uitgekomen uit onze inrichting, en aan het zwerven geslagen.

Vacantie! Licht en zon, geen muren om ons heen. Geen uniformen, niemand die wat tegen ons zei, we hadden alleen met onszelf te maken. En zo zwierven we en reisden we - wat niet makkelijk gaat, want ook buiten de inrichting hebben ze allerlei vervelende regeltjes. Mensen in uniform die naar je paspoort vragen, of mensen in weer andere uniformen die zeggen dat je hier niet mag zitten en daar niet mag staan, maar gewóón moet doen net zo als andere mensen. Nou, daarvoor zijn wij niet op vakantie.

We kwamen in Spanje, in Portugal, niks psychiatrie, steeds maar doorlopen, soms in de trein zonder kaartje, en op de een of andere manier zijn we toen op een eiland terecht gekomen.

En dát moet in de krant, want op dat eiland was alles de omgekeerde wereld!

Maar dat wisten we toen nog niet. We wilden ons gewoon onder de vriendelijke bevolking mengen, en van hun gastvrijheid gebruik maken.

We belden aan ergens bij een mooie villa, we hadden honger. Er werd opengedaan, en we werden onmiddellijk opgenomen. Gastvrijheid, gastvrijheid!

Van toen af aan ging het gek. Ze vroegen meteen aan ons of wij psychiaters waren. Hoe nu? Ze zeiden: 'Psychiaters zijn hier patiënten; erg rot voor U, maar het went!'

Maar we kwamen hier voor vakantie! Gaat U daar maar eens een tijdje rustig zitten, zeiden ze. Ze vroegen aan ons wat we wilden, valium of librium? Alsof je een consumptie bestelde! En dit was nog maar het voorafje, zeiden ze.

We zijn toen maar even rustig gaan zitten, om alles eens te kunnen bekijken.

Het was hier een vreemde toestand: er zaten hier allemaal psychiaters als patiënt, en zij kregen allemaal hun tabletten. Soms werd er eentje afgevoerd naar de isoleer, hier sepa-

GAST VRIJHEID

reer-salom geheten, of kleine salon. (Het was hier alles klasse).

Kijk, dat is een beetje de omgekeerde wereld: psychiaters als patiënt.

We vroegen ons af wie hier in deze inrichting - want we waren kennelijk tóch weer in een soort inrichting terecht gekomen - we vroegen ons dus steeds af wie hier in deze inrichting het heft in handen hadden.

We dachten even dat hier de patiënten in opstand waren gekomen en zelf het heft in handen hadden genomen, en dat zij de psychiaters in de isoleer hadden gedouwd of ze valium voerden om ze rustig te houden. Misschien omdat ze vonden dat deze mensen niet aanspreekbaar waren, of gevaarlijk en oorlogszuchtig met hun spuiten en geraffineerde tabletten.

Patiënten die de zaak leidden, dát zou helemáál de omgekeerde wereld zijn. Maar zo was het hier toch niet, er was hier de leiding die bestond uit psychiaters, er was een 'staf' en er was verpleging. Het enige bijzondere was hier dat de patiënten vroeger psychiater waren: het was hier een tehuis voor overspannen ex-psychiaters, zoals het keurig werd uitgedrukt.

De ex-psychiaters konden of mochten hun beroep niet meer uitoefenen, maar zij konden het toch niet laten. Wij vonden deze ex-psychiaters hier helemaal niet gekker dan die psychiaters die wij gewend zijn in onze eigen inrichting.

Eigenlijk was het enige gekke aan deze patiënten dat ze gekke ideeën hadden over andere mensen, en die andere mensen steeds maar weer wilden opsluiten; ze vonden de meeste andere mensen maar gek, zo ook elkaar. Ze spraken elkaar aan met 'epilepticus' of ze zeiden tegen elkaar: "Schizofreen, zoudt U in verband met Uw toestand niet een tijdje rust houden?", of: "Hebt U vandaag Uw psychose al gehad?" Soms spraken ze elkaar ook wel aan met 'Collega', want psychiaters willen

nooit alleen zijn. Ze gingen dan ook vaak in een kring zitten en deden aan 'patiënten-bespreking'. "Collega, hoe denk je over J.T., die is toch zwaar eh... ~~schizofreen~~... (dit is beroepsgeheim), moeten we hem niet tegen zichzelf beschermen?" En J.T. was dan een medepatiënt, die er soms bij mocht zitten.

Maar het was maar een spelletje, ze speelden het met plezier, maar ze lieten elkaar wel met rust. Ze deden maar alsof ze elkaar in de isoleer stopten, er moest dan even iemand apart in een hoekje gaan staan, en na 5 minuten mocht hij weer terugkomen.

En van broodkruimels maakten ze ronde balletjes, die ze tabletten noemden, en aan elkaar voeren.

(Dat is goed voor je, hier, eet nog eens wat, zeiden ze).

Het was eigenlijk allemaal erg onschuldig, en het waren hier nog niet de beroerdste psychiaters vergeleken met degenen die wij zo goed kennen; alléén deze waren nou juist patiënt.

Jammer

Naderhand hoorden wij van de directie hier, dat de mensen vroeger, toen ze psychiater waren, teveel of te goed naar patiënten geluisterd hadden, ze te veel au serieu hebben genomen, en zich hun problemen te veel hebben aangetrokken. En van die dingen kun je wel eens overspannen worden.

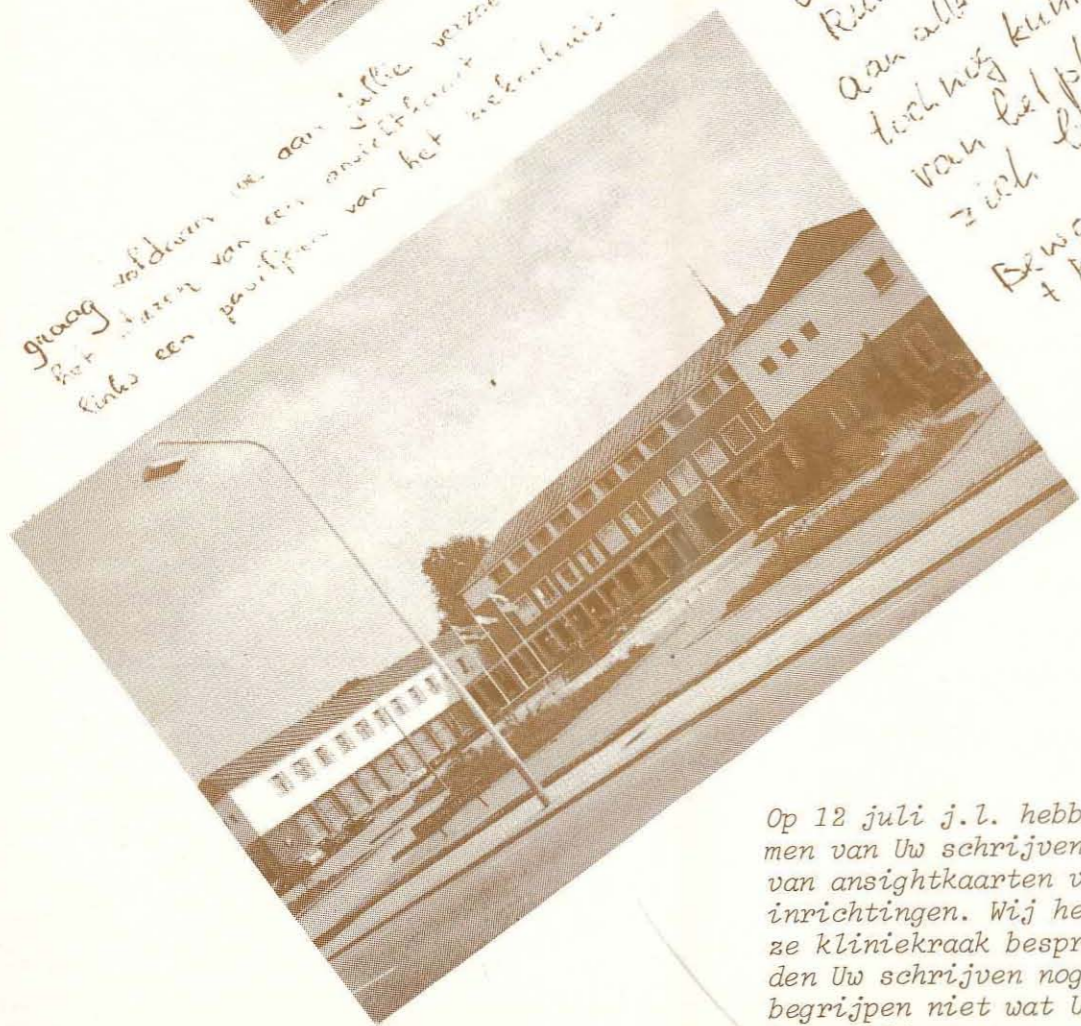
Een echte psychiater trekt zich niets van de patiënt aan, zei de directie hier. Zonder gegeten te hebben zijn we toen snel van deze plaats vertrokken, zo snel mogelijk licht en ruimte tegemoet.

Groeten

groag voldoen in aan jalle verzoek vone
 dat kazen van een omieftbouw
 links een paar fpan van het mekankent.

Maet de zeezuivel
 een vriendelijke groet,
 uit een enkel woorde de
 Rust was leest,
 Aan allen die mischien
 teching kunnen spieken
 van het plekje waar zij
 zich bevinden
 Bewonersraad Douch
 + Busch, Castorrum

Op 12 juli j.l. hebben wij kennis geno-
 men van Uw schrijven omtrent het sturen
 van ansichtkaarten van psychiatrische
 inrichtingen. Wij hebben Uw brief in on-
 ze kliniekraad besproken, maar wij vin-
 den Uw schrijven nogal verwarrend, en
 begrijpen niet wat U voor ogen heeft met
 het publiceren van een dergelijk soort

Wij wensen alle bewoners
 en bewoonsters van
 Huize Padua een
 prettige vakantie en
 spoedig herstel.

Patiëntenraad
 Huize Padua Boekel

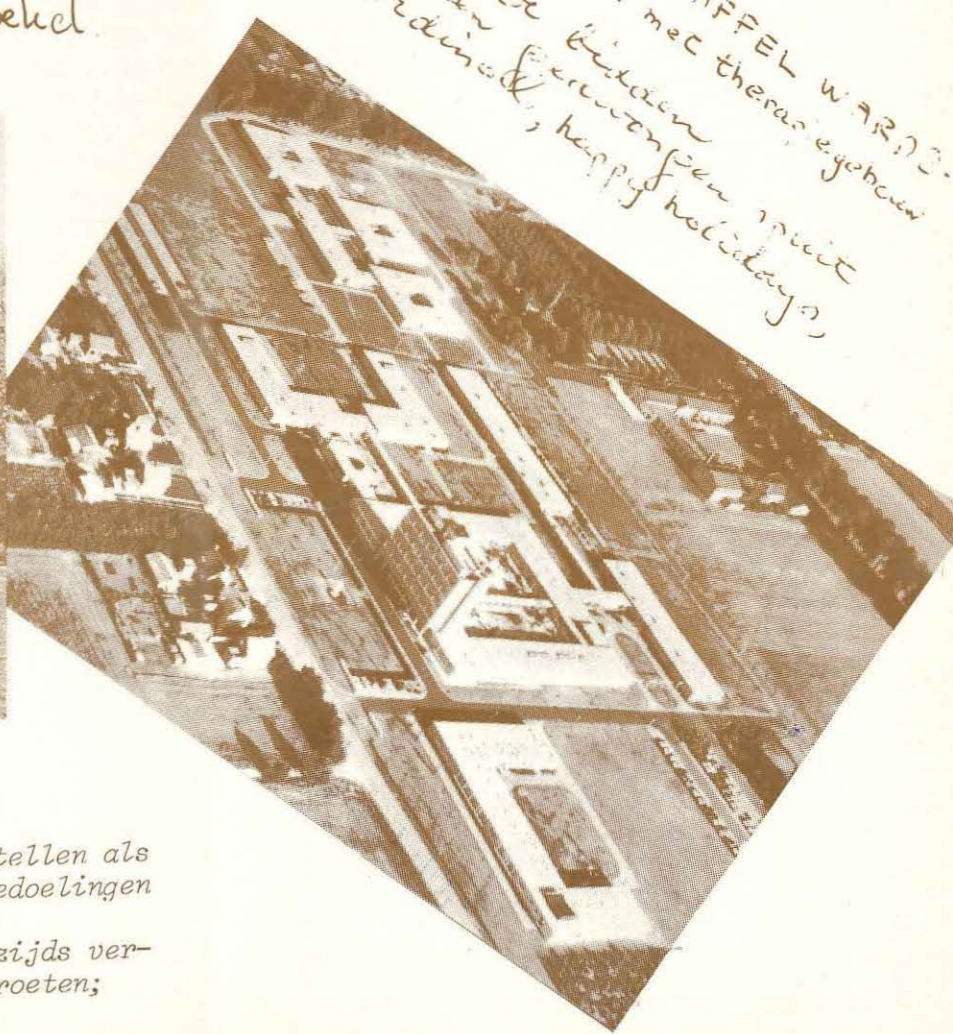

ansichtkaarten.
 Wij zouden het zeer op prijs stellen als
 U wilt verduidelijken wat Uw bedoelingen
 zijn voor deze publicatie.
 Wachtend op een schrijven Uwerzijds ver-
 blijven wij met vriendelijke groeten;

uit...

HET GROOT ERAFFEL WARDE
 VELD. Kugel met therapiegebou
 lever bidden met
 dan en feruitgaan met
 nordinak, happy holidays

verwording

Door de toenemende werkeloosheid van de laatste jaren zal er een toename van het aantal beroepen in de sociale en geestelijke gezondheidszorg en de therapeutische sektor hebben plaatsgevonden. Dit heeft er voor gezorgd dat de gewone artsen eerder klachten doorverwezen naar deze instanties.

Zo heeft men het bevorderd dat vage veelal lichamelijke klachten steeds meer zijn uitgelegd als psychische problemen (ziekte).

De geestelijke gezondheid neemt dus niet af, zoals het wel lijkt, nee, klachten worden eerder als psychisch gezien dan vroeger.

Verder is het natuurlijk ook zo dat die steeds groter wordende uitbreiding van de geestelijke gezondheidszorg in belangrijke mate aan komt waaien en beïnvloed wordt door wat er in Amerika gebeurt, zoals in West-Europa alles 20 jaar nadat het in Amerika plaats vond ook hier in de mode komt.

Natuurlijk kan men vinden dat de meeste mensen zich achter lichamelijke klachten verschuilen (vaak onbewust), maar dat zij in wezen "psychisch gestoord" zijn. Wij denken wel dat dit juist is. Maar dat is altijd al zo geweest. Het gaat er echter om dat men door deze interpretatie moet toegeven dat men afhankelijk is van helpers die medicijnen en therapieën voorschrijven.

Zo krijgen veel mensen niet langer de mogelijkheid hun problemen als een waarschuwing te zien die ze zelf moeten oplossen door b.v. een andere levenshouding op bepaalde punten.

Deze mensen worden afhankelijk gemaakt, zodat ze niet langer het positieve in zichzelf versterken, maar worden gestaafd in hun ziek-zijn.

Medicijnen die dof en gevoelloos maken worden gegeven ten koste van het natuurlijke weerstandsvermogen, zodat na enige tijd deze mensen niet meer zonder deze medicijnen kunnen.

Al met al, met deze toegave van psychische ziekte, is het hek van de dam, en zal het al snel een sport zijn, zoals in Amerika,

om een eigen Psychiater te bezitten. Verder ziet men de Psychiatrische Inrichtingen zich steeds meer uitbreiden en groter worden.

Hoe dan ook, we geloven in een opleiding van de gewone arts, waarbij deze deskundig is om mensen met geestelijke problemen te begeleiden en bewust te maken, en niet afhankelijk van een geestelijke ge-

zondheidszorg zoals nu gebeurt.

Er moeten veel meer artsen komen zonder tot "Psychiater" te verworden, en steeds minder mensen in de geestelijke gezondheidszorg.

En verder een goede maatschappelijke Voorlichting over wat er met deze probleem-mensen aan de hand is om ze in hun eigen milieu te kunnen handhaven.

tralies

Misschien heb ik een idee voor de achterpagina.

Jaren geleden werd er in het ziekenhuis een film gedraaid over de geschiedenis van de psychiatrie. Dit filmpje werd ter bezichtiging aangeboden aan de leden van de dorpsraad, de psycholoog e.a.

Ik herinner me nog dat er voor straf mensen van een bruggetje in het water moesten springen. Verder herinner ik het me niet meer zo goed. Voor mijn gevoel waren hun 'therapieën' vroeger een beetje kermisattracties. Dingen die griezelig zijn maar ja achterna een voldaan gevoel gaven (Kijk, dat heb ik nou ook overleefd). Ik vond dus die griezelingen van vroeger veel minder beangstigend dan de tegenwoordige medicijnen. Maar ik moest zeggen - ik was de enige.

Later heeft mijn familie eens voor me gepleit bij de psychiater of hij die medicijnen niet kon verminderen.

Antwoord: Vroeger verden de patienten opgesloten. Ze hadden dan de tralies van buiten. Met de medicijnen krijgen ze 'tralies' remmen van binnen en mogen daardoor vrij rondlopen.

Ik vind dat wel een mooie vergelijking en zou daarvan een tekening willen maken.

- 1) Een gek uit 1800 of zo in een kooi met speelgoed die bekeken wordt.
- 2) Een demonstratrice die b.v. wol spint in het openluchtmuseum en ook wordt bekeken met haar 'speelgoed'.
- 3) En een gek uit '79 met de tralies van binnen.

Die tralies van binnen zou je misschien een beetje science fictionachtig kunnen uitbeelden. Misschien zijn er op de universiteitsbibliotheek boeken met tekeningen wat er zichtbaar gebeurt door die medicijnen. Misschien zoals van alcohol de lever stuk gaat. In het E.H.B.O. boekje staat ook van alles over vergiftigingen.

Helaas kan ik zelf niet tekenen dus ik moet het bij deze suggesties laten.

max hansen, vertelsel.

Max was goed in schermen, hij blies de trompet - of moeten wij het oude woord gebruiken: hoorn?

Muted horn, zoals Mutt Carey eens lang geleden in New Orleans, of Chicago, of daar ergens in de buurt (Amerika is op de kaart zo klein) En wij denken een groot land te zijn!

Wij zijn echter maar kleine mensen, bij God vergeleken, en wij kunnen niet veel meer dan de Duivel: in opstand komen tegen hem.

Wij zijn dus slecht, dat om te beginnen. Nu willen wij er iets beters van maken, d.w.z. verbeteren.

Maar dan maken wij het alleen maar slechter; als het niet van het individu uitgaat, zal er nooit iets verbeteren.

Ik wel, maar hij niet, dus.

Daarom zullen we 't ook wel nooit eens worden, zo met elkaar.

Max.

Max was een grote vent die alles aankon, behalve zichzelf, daar was hij weer niet toe in staat. Daarom gaf hij alles een klap, om er van af te wezen. Maar zijn vijanden kwamen steeds terug - als een veelkoppige Hydra, en Hercules was er niet...

Max moest doorvechten - voor zijn eer! Zijn eerlijkheid gebod hem te spreken en te handelen zoals hij dacht, en niemand anders.

Het was iets verschrikkelijks - zo alleen te denken - daarom zocht hij een vrouw. Maar geen vrouw kwam.

Enkel zijn zwaard hield hem gezelschap. Daarom trok hij maar rond in 't land, maar zijn vijanden verborgen zich - net als Hollanders met spionnetjes.

Hij zocht, maar hij vond niets, hij vond slechts gemakzucht en boertige vertelsels. Daarom ging hij zelf schrijven, maar ook dat verandere niets. Totdat....

Hij ging niet dood, zoals u denkt.

Hij voerde een proces, maar ook dat liep op niets uit.

Hij was niet ziek, zoals u denkt...

Hij schreef zijn laatste geld af, maar ook dat hielp niets.

Hij was niet gek, zoals u denkt.

Hij publiceerde, en dat hielp.

Hij was geen uitgever, zoals u denkt. Zijn boeken werden met een bescheiden succesje verkocht.

Hij was niet rijk, zoals u denkt. Hij was ook niet arm: hij was een gewoon mens, net als u; en dood, ziek, gekverklaard!

Hij zag zijn land niet meer, enkel nog in dromen, en daarom keerde hij nooit terug - omdat hij op 't laatst de droom hoger schatte dan 't leven - zover was hij!

Maar zijn droom werd zijn leven: eens zijn land terug te mogen zien zoals hij dat wenste.

En het gelukte dat de mensen wijs werden, en het land opnieuw bebouwd na een verschrikkelijke oorlog met de bezetters. Maar opnieuw was er een Max en deze deed hetzelfde als zijn naamgenoot: schermen en boven zichzelf uitgroeien, tot hij een reus werd, en te klein voor dit land van lilliputters - Gulliver.

Hij kon niet anders zijn, omdat hij groot was!

En opnieuw, en opnieuw... het wordt een afgezaagd verhaal.

Tot alle mensen wijs werden en het land bebouwd, en van de opbrengst daarvan leefden - zoveel als nodig was, en de rest afstonden aan 't gezag - en geen prijzenoorlogen voerden, die weer, etc. Anders was er weer 'n Max geboren.

① help!

derde mythe

Deze tekst heeft te maken met wat ik voor heb, met mijn schrijven wat heet De derde mythe.

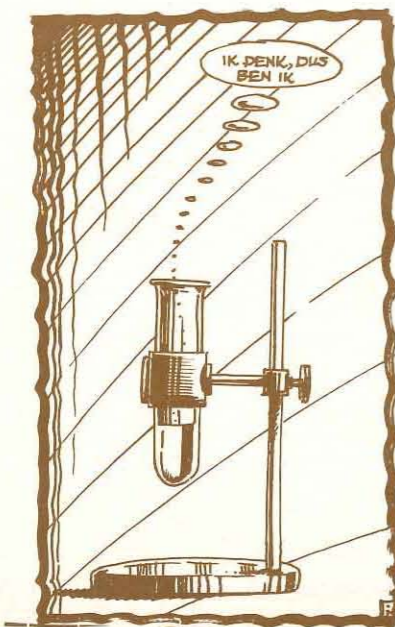
Ik trof deze tekst aan in het boek over Spinoza van J.W.T.E. Sikkes

Dit dient als bijvoegsel van mijn eerder opgestuurde artikel 'kleine werkjes', waarin ik Spinoza vermeldde als Nederlands Filosoof, welke in mijn eerdere werken heb weggelaten.

Om nou te komen tot een acceptabele aanvaarding van het hele oeuvre van Spinoza stuur ik U dit op.

Het is de omstandigheid, dat we zouden kunnen spreken van supra-rationeel en niet van irrationeel, die tot een scheiding in het kamp van de Spinoza aanhangers heeft geleid, waarbij de ene partij het niet meer rationale element zoveel mogelijk tracht te ontkennen en op het verstandelijke in het spinozisme eenzijdig de nadruk legt, terwijl de andere juist in het niet meer rationale het kenmerkende ziet; men spreekt dan graag van mythos, logos en andere, met Spinozas filosofie zeer weinig gemeen hebbende en aan een geheel andere wijsgerige atmosfeer ontleende, begrippen en termen, waarmee in het algemeen niet zeer duidelijke en althans geenszins rationale, voorstellingen zijn verbonden. Deze laatste school neigt tot een interpretatie van het spinozisme als een nieuwe religie, waaraan de toekomst, naar wij vrezen de vooralsnog afwezige symbolen dan wel zal moeten toevoegen.

Hopenlijk heb ik jullie hiermee een dienst bewezen.

gebroken

na pogingen ergens na 15 jaar psychiatrie gehoor te krijgen voor mijn maatschappelijke en sociale situatie ben ik door het eint gegaan omdat ik het nergens kon vinden omdat ze alles door een bepaalde benadering op je terugwerpen en tipies, mijn medepatienten begrijp ik wel, ook mensen die objektief naar me luisterden en daardoor mijn verkeerd begrijpen maar ik vindt het lang genoeg geweest, ik heb voor mezelf een heel dossier samengesteld waar het niet en wel mee eens ben, misschien kunt u wat gebruiken in de gekkenkrant (gedichten en verhalen meest korte) maar ook om wereldkundig te maken wat ze zoal uithalen met nog redelijke mensen, je wordt mentaal gebroken, ik zie om me heen en al is maar 10% wat op me af komt waar hebben ze daar rekening mee te houden want door die 10% vertekend het beeld van iedere patient zodanig dat het contact verslechterd en niet meer mogelijk, na al die zelfmoorden die ik meegemaakt heb ga ik twijfelen aan de systematische indoktrinatie van de laatste 20 jaar, ze zijn nu vrijer als vroeger maar de oudere patienten beïnvloeden met hun reactie de jongeren die daardoor geestelijk niet vrij zijn waardoor alles escaleert, en door hun gebroken resistentie te zwak blijken in hun verdere leven op te kunnen brengen hun eigen boontjes te doppen, ook de gesprekstherapieën zijn onvolkomen en moeten in redelijke verhouding plaatsvinden waar in alles is vertegenwoordigd zowel Dokter als psycholoog maatschappelijk werker en familie, dat is bij mij nooit gebeurd alles is zonder mij geregeld en beslist zodat ik nog vast zit aan het oude systeem en dat nou maar eens veranderen, ik ben nu 36 jaar en had een goede opleiding kunnen volgen, want ik aanleg voor kunstschilder en fotograaf en de pen kan ook gebruiken want ik heb nu maanden snacht zitten schrijven omdat het me allemaal te veel wordt ik zelfs een brief aan de koningin gestuurd waar ik hopenlijk reactie op krijg, zo niet weet ik het niet meer

op de kresj

De WSW lijkt wel een kinderkrèche. Wat ik eigenlijk vind, wat ik zelf ervaring mee heb gehad, dat deze werkplaats niet geschikt was voor mij. Ik heb er zelf ook gewerkt. Iedere keer hield ik het niet langer dan ca. 1 jaar vol. De mensen zijn heel anders waar ik op het ogenblik werk. Ik heb het erg goed getroffen. Ik werk in Wormerveer als badmeester in het zwembad de Watering. Er is een duidelijk verschil in waar ik nu werk en waar ik heb gewerkt. Voor sommigen is het wel nodig op een sociale werkplaats te werken. Gelukkig wel, maar voor mij niet meer.

Toen ik nog op een sociale werkplaats werkte was ik een jongen met een diploma: ik heb toen gevraagd dat ik graag mijn 2e diploma wou halen. Ik kreeg die kans: Ik ging naar de Tuin Sabel school te Zaandam. Die dag dat ik niet kwam, vandaar dat ik naar school ging, werd ik doorbetaald. Ik ben daar heel erg dankbaar dat ik nog op die leeftijd mocht leren. Ik was vernisspuitter, ik moest linealen spuiten. Ik werd weer ziek omdat ik LSD in mijn koffie kreeg, terwijl ik er niets van af wist. Toen werd ik voor de 2e keer opgenomen, woensdag 13 juni 1979. Even later ging het weer goed, ik werd weer naar de WSW gestuurd. De eerste dag moest ik linealen tellen en inpakken, waar daar eigenlijk nergens opslaat weet ik niet. Ik ging weer naar school en ik werd verder opgeleid tot vol schilder. Eindelijk, he he, ik kreeg schilderwerk dankzij mijn examen.....(?)

Even later hoorde ik van jan chef dat er letters geschilderd moesten worden. Ik zei daar ben ik een vakman in en ik krijg er extra aandacht van school waar ik op zat. Nee, zei jan chef, ik ben bang dat je het nog niet kan. Ik werd kwaad van binnen en ik zei niks. Ik dacht: laat die kerel maar kletsen. Nog een voorbeeld: je krijgt hier een machine te bedienen. Als je dan rijp voor de WSW bent weet je wat je daar krijgt, platen sjouwen en aangeven, lampjes tellen, spijkers uitzoeken en nog veel meer kinderachtige dingen: Ik ga er ook nooit maar dan ook nooit meer naar toe. Ik hou liever mijn handje op. Ik een man met een diploma kinderachtig werk krijgen. Je kan wel een speelgoedtrein kopen, dan ben je ook zoet. Het is daar geen werken maar bezig houden.

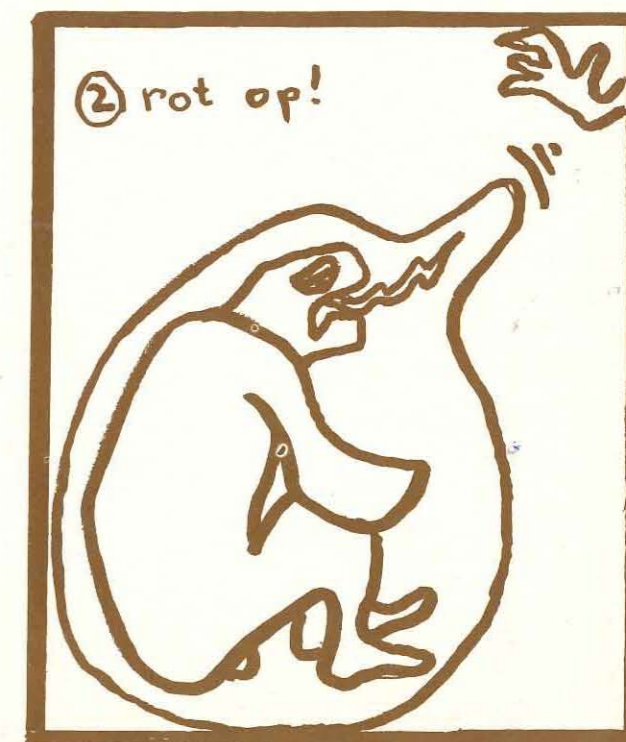

hoera

Ik wil graag iets positiefs vertellen over Koningsduin C, Duin en Bosch te Baakum. Ik zit in de C-groep, deze bestaat op dit ogenblik uit 6 personen, waarvan ik de jongste ben. Deze groep draait zonder verpleging op de afdeling, de therapietijd wel. Wat daar gedaan wordt is ontzettend goed, we hebben wel een leuk programma, o.a. koken, sociale vaardigheden (gedragingen), groepsgesprek (waarin je je problemen kwijt kan), bio-energetica (dat is door oefeningen de spanning opheffen), voorstellen van de groep uitbeelden in klei.

Over medicijnen kan uitgebreid gepraat worden met de psychiater, hij vertelt er zoveel mogelijk over (bijverschijnselen etc.). Van de medicijnen afkomen gaat moeilijker, daarvoor moet je er ontzettend veel energie in stoppen. We hebben op donderdags tot 11 uur 's avonds programma, ik zit in de dagverpleging en moet 1 uur reizen voordat ik thuis ben, en ik kan dan gewoon blijven slapen, ook al heb ik geen bed meer voor me op de afdeling.

Er zijn weekenden tussen dat ik me klote voel en kan dan zonder veel gepraat blijven slapen. Er wordt ook geleerd om voor jezelf op te komen. En het laatste positieve punt is: de verpleging en de groep staan altijd open voor kritiek op wat voor manier dan ook. Gaarne wil ik dat je dit plaatst, want er zijn zoveel negatieve geluiden over inrichtingen.

DEEL 3

Geachte redactie,

Mogelijk vraag ik teveel van uw kostbare ruimte, maar ik ga de dialoog met u graag aan.

Ik ben blij met uw open discussie en denk dat het uiterst belangrijk is dat we proberen elkaars kritiek ter harte te nemen. Vandaar! De zaak is nog beroerder dan U aanneemt. U begint met te stellen dat u aanneemt dat ik 'alleen medicijnen geef, als mensen er om vragen!' Als ik eerlijk moet zijn zeg ik: Was dat maar waar! Ik wil het zo graag zo! Maar ik dwing mensen ook medicijnen op tegen hun zin, al dan niet onder 'dekking' van een I.B.S. of R.M. (die daartoe overigens niet het recht geven!). Ik vind dat dit strafbaar is en weet dat ik die mensen onrecht aan doe! Ik wou dat het mogelijk was hierover met naam en toenaam alles te vertellen. Maar hoewel ik bereid ben mijn rol mede te delen, kan ik dat niet van de andere betrokkenen. Mijn hier vermelde 'onjuiste' gedrag is m.i. het gevolg van het al eerder door mij genoemde personeelstekort. Je zou nl. mensen inderdaad vrijwel altijd op andere manieren kunnen helpen dan door platspuiten. Men zou iemand die angstig is letterlijk kunnen vasthouden, omhelzen, omarmen of hoe men dat ook maar noemen wil. Maar dat vraagt veel meer mankracht, durf en geduld, en praktijkervaring. Maar waar komt al het nodige personeel vandaan? En waar blijft het geld en de tijd voor de opleidingen?

Inderdaad ga ik soms uit van een rust en orde idee. Steeds uitgaan van een onrust en chaos idee is ook geen pretje! Maar het gaat er mij bij het toedienen van injecties e.d. vooral om, dat mensen die ontreugd zijn vaak erg lijden onder hun angst en verdriet. Ik vind dan het lijden versachten een noodzaak.

Ik ben het er volkomen mee eens dat onmacht geen argumentatie is om veelvuldig gebruik te maken van medicijnen. Ik stel steeds weer: het is een noodhulp die zo min mogelijk gebruikt moet worden! Wat betreft de Italiaanse psychiatrie. Ik heb daarvoor grote bewondering en hoop dat ook in ons land de 'inrichtingen' o. a. door zulke stromingen tot verdwijnen zullen worden gebracht. Wel zal in ons land deze stroming in een aantal opzichten een lokale kleur moeten hebben die anders is dat in Italië.

Wat betreft de opmerking over de uitnodiging, daar legt u mij weer iets in de mond wat ik niet stelde.

Iedereen mag kritiek oefenen. Maar mijn uitnodiging betekende alleen dat wij

echt mensen tekort hebben. Hij betekende dat iedereen die graag daadwerkelijk wil werken in de hulpverlening welkom is.

Ik heb daarmee niet in het minst een excuus gezocht voor onze onmacht, hoe reeel deze ook is. Maar het is onjuist om deze opmerking over 'onmacht' te vertalen in 'slechte werkers', zoals u doet.

Ik vind de B-verpleegkundigen geen slechte werkers omdat ze door gebrek aan aantal en door onvoldoende gelegenheid tot opleiding met een stuk onmacht zitten! Dat u niets kunt met de opmerking over het streven naar het ontwikkelen van betere hulpverleningsmogelijkheden verbaast mij.

Kunt u de 'Italiaanse psychiatrie' niet helpen introduceren? Kunt u geen kritiek oefenen op misbruik van biologische psychiatrie? Kunt u niet in de Gekkenkrant schrijven? U bewijst het tegendeel. Als u uw kritiek op juiste wijze geeft helpt u mee aan dat ontwikkelen.

En tenslotte: Uw allerlaatste zinnetje heeft precies betrekking op een ontwikkeling waar ik al jaren binnen het Psychiatrisch ziekenhuis "Vogelzang" aan werk. Het betrekken van de omgeving van de zgn. 'geïdentificeerde patiënt' in het werk. Het introduceren van het 'sociaal model' in de psychiatrie. Onder andere via deze weg hoop ik een opening naar de Italiaanse psychiatrie te helpen maken. Maar daar is veel hulp, ook van andere werkers bij nodig.

Daarom blijf ik ook graag uw werk steunen.

Met vriendelijke groeten,
Frank van Ree,
zenuwarts.

Wij bedanken v. Ree voor de verduidelijking van zijn standpunt. Wij vinden dat onze mening in de voorgaande nummers voldoende aan de orde is geweest. Wie van de lezers hierop verder wil reageren is welkom.

heren, herenhelpers

Psychiaters en hun helpers zijn merendeel stinkers

Ze zullen zeggen niet blij te zijn met zieke patiënten

Maar ze zouden niet weten waar te zoeken
Als alle in ene beter waren

Komt een onschuldige patiënt aanzetten
Ze schijten de nieuwkomer de kop vol
Zeggen vervolgens dat ie niet zindelijk is en stinkt

Vandaag of morgen prik ik een van de maten uit het telefoonboek
Zoek hem op
Trek hem uit zijn stoel en ram hem weg
Trek hem uit zijn huis en sla hem helemaal van de wereld

In de opgeslotenheid van grof-grijsstof-felijke carrièrelast
In het op naar de dood lopend pad
De dwaze bollebozen
Sommige doen zo gevaarlijk dom

Geinig kan de een stellen dat
Ervaring mij leert en wetenschap hem verteert
Geinig kan de ander vertellen dat
Zolang de grauwsluier van de opeltjes-cultuur onze wegen scheidt
Het beest de geest enkel bebrult
En niet toch echt bijt

Een gewoon mens weet het spanningsveld tussen wraaklust en vergevingsgezindheid niet te overbruggen
Wel leert ie dat als ie in staat raakt zijn ego op te lossen
En om te beginnen bereid is heel wat stront af te huilen

lente

Als een struik ben ik geworden
licht-groen en buigzaam in de wind.
Ik ben verdrietig, maar niet gebroken
ik geloof nog steeds in hem, als kind.

VLEKJE 2

Hoewel ik geen aanhanger ben van Freud's leerstellingen mag ik u er misschien wel op attent maken dat u dezelfde fout maakt als u Dr. van Praag toedicht. (blz. 23) U bepaalt zich alleen tot het biologische aspect en blijft daardoor ver beneden de maat, temeer omdat u uzelf zo platvloers en vulgair uitdrukt. Het hoofdbestanddeel van sex is altijd nog de liefde, deze laatste wordt zelfs niet genoemd! We zijn toch geen zwerfkatten? Alle intimiteiten rond sex behoeven wij, lezers, niet te weten, noch zijn we nieuwsgierig naar de opvattingen daaromtrent van Freud. Iedereen die weet dat hij geliefd is, zal zijn of haar partner gelukkig proberen te maken. Ik vind de manier waarop over de geslachtsdaad geschreven wordt, zeer stuitend en mensonwaardig. Op die wijze is er niets moois meer aan en dat, terwijl de liefde toch altijd een mysterie zal blijven, een verrukkelijk mysterie, met of zonder sex. Hechten we in deze oversexte tijd niet te veel waarde aan het lichamelijke en verwaarlozen we daardoor niet de echte liefde, het echte geborgen zijn in het hart van de ander? Volmaakte sex, als dat al bestaat, waarborgt nog geen volmaakte liefde, andersom ook niet! Laten we blij en gelukkig zijn als iemand ons de allerbeste en het aller-mooiste vindt en niet zeuren tegenover derden over de manier waarop we biologisch functioneren!

* Red: schuin = ingezonden stuk

HOE KOM IK ERUIT?!

De Projektgroep "psychiatrische patiënten" is een werkgroep van de Rechtswinkel in Groningen.

Deze groep mensen probeert iets te doen aan de slechte rechtspositie van psychiatrische patiënten, m.n. voor diegenen, die gedwongen zijn opgenomen. De projektgroep "psychiatrische patiënten" wisselt ervaringen uit aan o.a. de KZ-werkgroep.

Daarnaast houdt het een spreekuur in Beileroord. De hulp die daar geboden wordt is vnl. wanneer je iets af wilt weten over opname, rechterlijke machtiging, ontslag, rechten en plichten van de patiënt binnen de inrichting.....

De Rechtswinkel heeft over deze zaken ook een informatiestencil uitgegeven.

Voor meer inlichtingen kun je bellen of schrijven naar Werkgroep "psychiatrische patiënten" p/a Rechtswinkel Groningen telefoon: 050 - 13 47 07.

Hieronder volgt:

De letterlijke tekst van het radio-programma, dat verzorgd werd door de Rechtswinkel Groningen en dat op de interne radio van de psychiatrische inrichting Dennenoord in Zuidlaren werd uitgezonden. Er wordt een scene nagespeeld waarin de rechtswinkel spreekuur houdt en waarin iemand van de inrichting komt vragen hoe hij uit de inrichting kan komen.

Kliënt: Goedemorgen meneer, ik heb een probleempje....

Rechtswinkel: Ja

K. Ik zit hier nu al een paar jaar in deze inrichting en ik heb zo het idee dat ik hier nou maar eens weg moet, want't bevalt me hier niet langer.

R. En hoe zit u hier: bent u vrijwillig opgenomen of zit u onder een rechterlijke machtiging?

K. Eh, nou ik zit hier in ieder geval niet vrijwillig, dat weet ik wel, want anders was ik allang weg geweest.

R. Waarschijnlijk zit u onder een rechterlijke machtiging.

K. Wat is Dat?

R. Dat is een bevel van de rechter, waarin staat dat u opgenomen moet worden in een inrichting, waarin u behandeld moet worden.

K. Jaja, en wat houdt dat nou precies in voor het geval dat ik weg wil, als ik zo'nding heb.

R. Nou, u kunt hiermee niet zomaar weglopen. Om onder een rechterlijke machtiging uit te komen, moet u een verzoek indienen bij het bestuur van de inrichting.

K. Hoe doe ik dat?

R. Dat doet u door middel van een brief. U stelt daarin duidelijk dat u er uit wil en het liefst ook de redenen, waarom u vindt dat u eruit kunt.

K. Jaja.....

R. Het bestuur moet dan beslissen of u er wel of niet uitgaat en stel dat zij beslissen dat u eruit mag, dan is er verder geen vuiltje meer aan de lucht, en dan kunt u gewoon eruit.

K. Ja maar, stel nou dat ze beslissen dat ik er niet uit mag.

R. Nou, die kans is inderdaad het grootst. Als het bestuur beslist, dat u er niet uitmag, dan moeten ze dat meedelen aan de officier van justitie...

K. Wat is dat voor iemand?

R. dat is iemand die verbonden is aan de rechtbank en die in dit soort gevallen een verzoekschrift indient bij de rechtbank, waarin hij vraagt om uw ontslag.

K. Doet ie dat sowieso?

R. Nee, hij is vrij om daar zelf over te beslissen, om uw verzoek te laten behandelen bij de rechtbank. Dus hij kan het doen, hij kan het ook laten.....

K. En als hij het nou laat?

R. Dan is daar verder niets tegen te doen.

Hij heeft die vrijheid en hij kan daar gebruik van maken.

K. Nou, mooie boel is dat.....

R. Ja, dat is allemaal niet zo fijn. Maar laten we er eens vanuit gaan dat hij het wel doet, dat hij dus wel uw verzoek door de rechter laat behandelen, dan moet de rechter een beslissing nemen over uw aanvraag om eruit te mogen. De rechter beslist dan: u mag eruit, of u blijft erin.

K. En als hij nou beslist dat ik erin moet blijven, wat dan?

R. Dan is er géén hoger beroep mogelijk en u kunt er verder niets tegen doen, op dat moment.

K. Zo.....

R. Het enige dat overblijft, is dat u zeg maar een paar maanden later weer zo'n verzoek indient.

K. En maak ik dan wel een kans?

R. Nou, iedere keer wordt dat opnieuw bekeken. De hele procedure wordt gewoon weer opnieuw ingezet, en iedere keer zal er worden bekeken aan de hand van de dan geldende gegevens of u er uit mag. Maar u doet er verstandig aan, om niet te snel na de vorige keer weer zo'n aanvraag in te dienen. Er moet een redelijke termijn tussen zitten.

K. Hoezo?

R. Nou, anders neemt de rechter gewoon weer dezelfde beslissing of de officier stuurt het niet eens naar de rechter toe. Dus, dan wordt u er helemaal niet beter van en wordt de procedure gewoon gestopt.

K. Juist ja.

R. Om nog even in het kort samen te vatten:

Om uit de inrichting te worden ontslagen, moet u een verzoek indienen bij het bestuur van die inrichting.

Het beste is dat te doen in een brief, daarin moet duidelijk staan:

- dat u uit de inrichting weg wilt, en
- het liefst ook waarom u vindt dat u uit de inrichting weg kunt.

Die brief moet gericht zijn aan het Bestuur van de inrichting en die kunt u in de brievenbus van de inrichting doen of afgeven bij bijvoorbeeld het vormingswerk.

Kliënt: Mijnheer, kan ik behalve die brief aan het bestuur nog andere dingen doen, of is dit alles?

Rechtswinkel: Nou, er is nog een mogelijkheid om ontslag proberen te krijgen en die is helemaal onafhankelijk van die eerste via het bestuur van de inrichting.

K. Hoe gaat die dan?

R. Die gaat via de inspekteur voor de geestelijke volksgezondheid in Leeuwarden.....

K. Wat is dat voor iemand?

R. Dat is iemand die aangesteld is om toezicht te houden op het functioneren van de inrichting.

K. En wat heeft die dan met mij te maken? Wat moet ik bij zo'n man?

R. Nou, hij is er in feite voor het belang van u neergezet door het rijk.

K. O.....

R. Hij moet dus toezicht houden op hoe de behandeling is van de inrichting. Of de belangen van de patiënten wel goed worden behartigd door de inrichting. En als dat niet het geval is, dan moet hij daarover een klacht indienen.

- Maar, over die andere mogelijkheid: u kunt een verzoek indienen bij de inspekteur van de volksgezondheid in Leeuwarden, op dezelfde manier zoals u dat de eerste keer deed, namelijk een brief schrijven met het verzoek om ontslag en daarbij vooral de redenen waarom u eruit wilt.
- K. En wat gaat die man dan met die brief doen?
- R. Hij gaat dat onderzoeken. Hij gaat kijken in hoeverre u in aanmerking komt om ontslagen te worden uit de inrichting. En als hij vindt dat u eruit mag, dan dient hij een verzoek in bij de officier van justitie van de woonplaats waar u zit.
- K. Dat is diezelfde als waar we het zopas over gehad hebben?
- R. Jaja, dat is diezelfde figuur. Als nu de inspekteur zo'n verzoek indient bij de officier van justitie, dan moët deze keer de officier van justitie dit verzoek voorleggen aan de rechter en
- K. en die gaat dan kijken, net als zopas, wat ermee gebeuren moet?
- R. Ja, de rechter bekijkt dan weer in hoeverre u in aanmerking komt om ontslagen te worden uit de inrichting. Maar het verschil met de vorige procedure is, dat nu de officier het moët aanvragen bij de rechter, en de vorige keer hoefde dat niet, maar mocht hij dat zelf beslissen.
- K. En verder is alles ook allemaal hetzelfde?
- R. Ja. En u begrijpt wel, omdat het allebei via de officier en de rechter gaat, dat de procedure een heel eind dezelfde weg volgen, en dat het heel goed mogelijk is, dat de rechter in beide gevallen eenzelfde beslissing zal nemen. Alleen als de rechter met andere feiten wordt geconfronteerd, dus als u duidelijk kunt stellen, dat er andere omstandigheden zijn, dan zal de rechter eerder beslissen tot een ontslag, terwijl hij dat de eerste keer heeft afgewezen.
- K. Nou, dat is me nogal een romp-

slomp. En wat gebeurt er nou als ik gewoon wegliep?

- R. Dat lijkt me niet de aangewezen weg, want dan hebt u eerder kans, dat u moeilijkheden krijgt met de inrichting zelf, met de behandelaars.
- K. Hoe bedoelt u?
- R. Uw vrijheid kan meer beperkt worden, omdat dat zogenaamd in het belang van uzelf zou zijn. Het lijkt me het verstandigste dat u gewoon eerst probeert het ontslag te krijgen via de inspekteur of via het bestuur van de inrichting.
- K. Ja, ik denk dat ik dat maar ga doen.
- R. Om dit laatste nog even kort samen te vatten:

U kunt, om uit de inrichting ontslagen te worden, een verzoek indienen bij de inspekteur voor de geestelijke volksgezondheid. Het beste is dit te doen in een brief; daarin moet duidelijk staan:

- dat u uit de inrichting weg wilt,
- en
- het liefst ook waarom u vindt dat u uit de inrichting weg kunt.

Deze brief moet u richten aan de Inspekteur voor de geestelijke volksgezondheid, de heer E. de Haan, Willemskade 23 in Leeuwarden.

Overijssel, Gelderland, O-Flevoland,
Drs. J.E. Dolk
Pels Rijckenstraat 1, Arnhem,
Tel.: 085 - 431021

N-Holland, Utrecht
Drs. C.F. Engelhart
Utrechtseweg 31, Zeist
Tel.: 03404 - 19832

Z-Holland, Zeeland,
Drs. J. Dorsman
Ter Wee 4, Leiden
Tel.: 01710 - 50526

N-Brabant, Limburg
Drs. E.C. de Graaf
Hinthamerstraat 215, Den Bosch
tel.: 073 - 125171

Geneeskundige Hoofdinspectie
Dr. Reyerstraat 8, Leidschendam
Tel.: 070 - 209260

Kliënt: Maar dan heb ik nog wel een klein probleempje: ik vind het nogal moeilijk om zo'n brief te schrijven en ik weet ook niet wat erin moet. Hoe moet ik dat aanpakken?

Rechtswinkel: Nou, als u dat inderdaad een probleem vindt, dan kunt u daarvoor terecht bij het Buro voor Rechtshulp.

- K. Wat is dat?
- R. Dat is een buro waar juristen zitten die gratis informatie en gratis hulp verstrekken aan de mensen die daar komen.
- K. O, dat is wel gemakkelijk.

Buro voor Rechtshulp
Collardslaan 12, Assen
Tel.: 05920 - 15736

Buro voor Rechtshulp
Turfsingel 29, Groningen
Tel.: 050 - 182434

**hulp
verlening**

WIE

helpt

WIE

Adreswijziging kontaktpersoon isolatieactie regio Zuid:

Pablo van Well
2e Kruizemuntstraat 45
5643 EA Eindhoven

klachten buro den Haag

Net als in andere steden is er nu ook sinds 5 september in Den Haag een KLACHTEN-EN INFORMATIEBURO PSYCHIATRIE van start gegaan.

De cliëntenbond Den Haag, de bewonersraad Schakenbosch, de Haagse Wetswinkel, een eks-bewoner en Release Den Haag werken hierin samen (allen vrijwilligers).

Ieder, die vragen en klachten heeft over haar/zijn verblijf of behandeling in inrichtingen en de instellingen, die zich met de vóór- en názorg bezighouden (bijv. SPD), kan bij ons terecht.

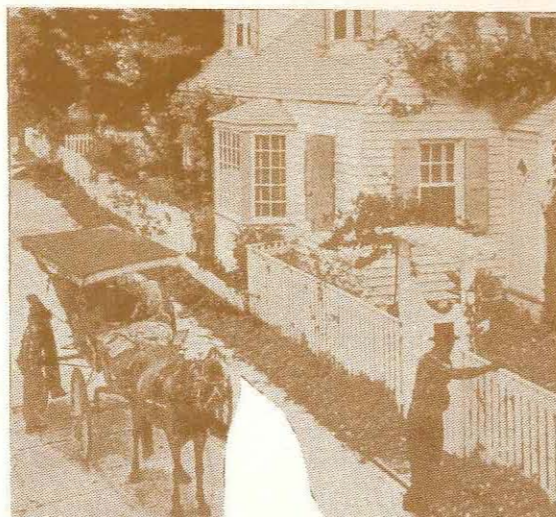
- Heeft u het gevoel, dat u geen juiste behandeling krijgt?
- Weet u niet welke rechten en mogelijkheden u heeft in uw situatie?
- Wordt uw klacht niet serieus genomen?

Kom, bel of schrijf naar ons !!!!

Wij zijn onafhankelijk van de betreffende instellingen en kunnen daarom uitgaan van uw belangen. We willen samen met u bekijken wat de beste manier is om iets aan uw klacht te doen. Daarnaast willen we alle klachten op een rij zetten. Komen er dezelfde klachten over één instelling/afdeling, dan willen we daar flinke bekendheid aan geven en actie ondernemen. Dan kan niemand meer om uw klachten heen ! (U blijft anoniem).

spreekuur:

We houden spreekuur elke woensdagavond van 19.00 tot 21.00 uur in Wijk- en Dienstencentrum "De Regenvalk", Weimarstraat 69, Den Haag. Tel.: 070 - 469543 toestel 18 (alleen tijdens spreekuur).

EEN WEG- LOOPHUIS?

In de vorige Gekkenkrant stond een artikel met de kop "een wegloophuis". Daarin werd verteld over het plan om een wegloophuis te beginnen: een huis voor, maar vooral dóór weglousters/weglopers. Dus: voor mensen die om welke reden dan ook weg willen (of moeten) uit de psychiatrische inrichting.

Lees voor een uitgebreide verhaal de Gekkenkrant van augustus 1979 nog even door.

Wij vinden het heel belangrijk dat mensen die in inrichtingen verblijven of verbleven en ook andere Gekkenkrant-lezers vertellen wat zij van zo'n wegloophuis vinden en wat zij zich ervan voorstellen.

Laat dus eens horen wat je van het idee vindt, wat je in zo'n huis wilt doen, wat je goed vindt in het plan of wat je nog gemist hebt.

reacties naar:

M. Bosdriesz
Rode Kruislaan 911
Diemen.

BÛEENKOMST OVER DEMO- CRATISCHE PSYCHIATRIE

Met als thema: "Demokratische psychiatrie in Nederland", worden er in november een aantal lezingen en discussiedagen georganiseerd door de projectgroep 'politiseren in hulpverlening en onderwijs'.

Programma:

maandag 12 nov. van 10.00 tot 22.30:
demokratische psychiatrie in Italië
overdag lezingen en 's avonds film
Cunera, Nwe Gracht 32, Utrecht.

dinsdag 13 nov. van 20.00 tot 22.00:
psychiatrie en anti-psychiatrie
diskussieavond
't Hoogt, Hoogt 4, Utrecht.

donderdag 15 nov. van 20.00 tot 22.30:
politiserende hulpverlening in Nederland
lezing en forumdiskussie

RASA, Pauwstraat 13a, Utrecht.

dinsdag 20 nov. van 20.00 tot 22.00:
psychiatrie en anti-psychiatrie
diskussieavond
't Hoogt, Hoogt 4, Utrecht.

woensdag 21 nov. van 20.00 tot 22.30:
themagroepen.

in 9 kleine groepen zal gediskussieerd worden over wat er op de andere avonden aan de orde is geweest
RASA, Pauwstraat 13a, Utrecht.

dinsdag 27 nov. van 20.00 tot 22.00:
psychiatrie en anti-psychiatrie
diskussieavond
't Hoogt, Hoogt 4, Utrecht.

Inlichtingen en opgaven bij:

Q. Raaymakers,
telefoon: 030-33 11 23 tsl. 247
Suzette Haakma,
telefoon: 030-31 80 31.

Er is een beperkt aantal plaatsen speciaal gereserveerd voor lezers van de Gekkenkrant !

OPENBARE BÛEENKOMST over de geestelijke gezond- heidszorg voorzieningen in de regio Amsterdam.

Patiënten, werkers en andere geïnteresseerden in gesprek met gemeente raadsleden.
Komt allen -

plaats: Kozes- en Adron kerk
Waterlooplein, Amsterdam c.
tijd: Zaterdag 10 November
van 11 tot 4 uur.
(zie ook de vorige kraant)

Enige Gedichten

iedereen

die kringen onder 't gezicht
en toe te geven aan hun zoon.

winter

afgelopen met de winter
geopereerd aan maagkanker

voor

huidige stand
verstand

arbeiders

medische wetenschap
onverstandig handelen

'weet' ouders

moeder had kanker
dat was 'te verwachten' geworden

van streek

om toe te geven
des te minder

nooit

mijn schouders opgehaald
'n moeder obsessie

zeven- en twintig